

MAGDALENA HORÁKOVÁ: DELŠÍ ZAKONČENÍ MARKA. TEXT A TEOLOGIE

oponentský posudek

Práce má 58 stran a je opatřena všemi náležitostmi. Autorka se zabývá závěrem Markova evangelia, jeho rukopisnými variantami, jejich vyhodnocením a také exegezi jednotlivých možností. Pracuje přitom s kritickým vydáním Markova textu (Nestle-Aland 27) i dostatečným výběrem sekundární literatury.

V první kapitole podává přehled jednotlivých variant i jejich případných kombinací, tj. - -

- zakončení textu veršem 16,8
- tzv kratší závěr („latinské čtení“)
- tzv. delší (Aristonův) závěr
- delší závěr včetně Freerova logia (16,14b)
- kombinace kratšího a delšího závěru
- ztracený, resp. nedopsaný původní závěr

U všech možností (samozřejmě kromě poslední) uvádí rukopisné doložení.

Druhá kapitola je věnována českým překladům – od Bible olomoucké až po B21.

Zatímco první kapitola byla přehledem a představením problému, třetí kapitola nabízí kritický rozbor. Autorka se přiklání k variantě, kterou reprezentují rukopisy Sinaiticus a Vaticanus, že totiž původním závěrem byl skutečně verš 16,8. Uvádí však ve dvou souvislých podkapitolkách argumenty pro i argumenty proti, tak jak je našla v sekundární literatuře a vyrovnává se s nimi. Nakonec zřetelně odliší otázku Markova autorství a kanonicity (delšího závěru).

Ve čtvrté kapitole nabízí exegezi jednotlivých typů zakončení.

Drobné připomínky:

argument C. S. Manna, že Marek jinde než v delším závěru nepoužívá sloveso nevěřit (ἐπίστευσαν) by stál za upřesnění – jde jenom o tvar tohoto slovesa? Jinak v Mk 11,31 nacházíme οὐκ ἐπίστεύσατε αὐτῷ a Mk 13,21 μὴ πιστεύετε.

Rovněž argument (z) J. Ch. Thomase, že rkp. Vaticanus ponechává za veršem Mk 16,8 cca jeden a půl sloupce prázdný, je poněkud relativizován skutečností, že obdobně ponechává prázdné místo i na konci Matoušova evangelia. Obě námitky však jdou spíše za těmi, které autorka cituje.

V přehledu českých překladů pracuje autorka s překladem Františka Žilky podle vydání z roku 1966, což je sice citačně přesné, ale pro chronologii překladů lehce matoucí (Žilka by s prvním vydáním z roku 1933 patřil před Sýkoru, Cola i Škrabala). Sám jsem ovšem ověřil, že dostat se v knihovně k prvnímu vydání není snadné.

Předložený text považuji za zdařilou bakalářskou práci a navrhuji hodnocení mezi A – B, dle obhajoby.

Jan Mraz